

Голосно пирхнувши, Мерека зіщулювався в глибині печери. Кожний різкий видих супроводжувався спалахами невеличких вогників, що вискакували з ніздрів, наче розпечені шмарклі. Вони мерехтіли, немовби зірки, що падають на вологе каміння. Стіни печери обступали Мерека, стираючи межі підлоги: суцільна завіса твердої породи, відполірована часом. Там не було ані тріщин, ані щілин, де сховатися. І жодного натяку на вихід.

Це був глухий кут. І якщо негайно до чогось не вдається, то Мерека незабаром перетвориться на чергового мертвого дракона.

Мерека протяжно і стомлено зітхнув. Коли його родина почала маскуватися під людей, батьки змусили Мерека пообіцяти дотримувати трьох простих правил:

1. Ніколи не перетворюватися на дракона, якщо в цьому немає нагальної потреби.
2. Якщо нагальна потреба є, бути дуже, дуже обережним, аби тебе ніхто не помітив.
3. Якщо тебе хтось таки помітив, ніколи не намагатися сховатися в печері.

Гм-м. Якби ж було четверте правило: про те, що слід робити, якщо ти, бовдур, усе-таки сховався в печері!

Мерек чув нервові тупотіння біля входу до печери. Його переслідувачі були занадто налякані, щоб заходити глибше. Напевно, вони гадали, що натрапили на лігво дракона. Передбачити, наскільки великою виявиться печера або скільки чудовиськ мешкає всередині, було неможливо. Тож, як то кажуть, береженого Бог береже.

Мерек фиркнув. Люди дійсно вірили, що дракон обере для життя таку темну, смердючу діру?

Печера всередині була чорна, наче смажений козел. Мерек своїми чутливими очима дракона ледве міг розгледіти лапи перед мордою. Тут також було волого і затхло. А смерділо гірше, ніж у варвара під пахвою.

— Ти певен, що він там? — долинув у печеру нервовий шепіт.

— Звісно, я певен! — прошипів хтось у відповідь. — Мабуть.

— І що нам тепер робити? — крізь цокотіння зубів запитав третій голос.

Мерек усвідомлював, що треба діяти швидко. Шохвилини, допоки він вагався, надходив новий кріпак. Селяни купчилися біля входу до печери, затуляючи його, наче струп рану. Якби Мерек спробував утекти просто зараз, він, мабуть, устиг би прорватися, перш ніж вони усвідомили б, що сталося. На відкритому просторі Мерек зміг би розправити крила і помчати назустріч свободі...

Звісно, якщо селяни не озброєні вилами. Або косами. Або іншим гострим знаряддям. Тоді Мерека, імовірно, просто б проштрикнули та зарубали до смерті.

А якби йому таки вдалося проскочити повз... Що ж, швидше за все, його збили б у повітрі лучники лорда Крамбла. Або у нього поцілила б стріла арбалета.

